

3. Haythornthwaite P. Napoleon's Guard Infantry / P. Haythornthwaite // Bloomsbury Publishing. – №1. – 2012. – С. 78–94.
4. Headley J. The Imperial Guard of Napoleon: From Marengo to Waterloo / J. Headley. – London, 2003. – 420 с.
5. Раков Д. К. К вопросу об истории и униформе полка фузилер-гренадёр Императорской гвардии (1806–1814 гг.) / Д. К. Раков // Актуальные вопросы исторической науки. – № 3. – 2018. – С. 54 – 69.
6. Земцов В. Н. Гвардия Наполеона в Москве 14–16 сентября 1812 г. / В. Н. Земцов // Отечественная война. 1812. – М., 2018. – С. 111–134.

Науковий керівник: к.і.н, доцент Кіреєва В. О.

Постоєнко В. С.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

ЛОЛА МОНТЕЗ – ТАНЦІВНИЦЯ ТА АВАНТЮРИСТКА ХІХ СТ.

ХІХ століття було досить багатим на куртизанок, екзотичних танцівниць, авантюристок. Всі ці іпостасі відбилися в одній постаті – Лолі Монтез. Ця жінка володіла бурхливим темпераментом та незвичним норовом як для жінки того часу [5].

Життя Елізабет Розани Джилберт можна порівняти із пригодницьким романом. Дівчинка народилася 1821 р. в Ірландії у сім'ї військового та домогосподарки. Коли дівчинці виповнилося два роки, її батьки переїхали до Індії. Через три роки мати відправила дитину подалі від себе, до Англії. У 16-річному віці дівчина вийшла заміж за офіцера і втекла із коханим до Калькутти.

Індія спокушала дівчину своєю екзотичністю. Там вона і навчилася традиційним індійським танцям. Через кілька років Елізабет потрапила до іспанської Севільї, де старанно продовжила займатися танцями. Наставницею відчайдушної дівчини була літня циганка Долорес. Після її смерті Елізабет Джилберт взяла собі звучний псевдонім Лола Монтез і відправилася підкорювати Лондон [1].

У 1843 р. захоплена публіка британської столиці аплодувала Лолі Монтез. Її запальні іспанські танці були чимось новим для лондонців. Під час танців Лола спеціально піднімала край спідниці чи оголювала плече. Танцівниця видавала себе за іспанку. Але знайшлися жителі Іспанії, які викрили красуню, яка говорила з сильним акцентом, та й танці були не зовсім іспанськими.

Кар'єра Лоли Монтез неодноразово була за крок до краху, але за неї завжди вступалися впливові чоловіки, які були очаровані красунею. Бальзак, Дюма, Дюжар'є – це далеко неповний список відомих особистостей, які були прихильниками Лоли.

Подорожуючи європейськими країнами, Лола Монтез дісталася до Баварії. Коли вона переїхала до Мюнхена, то домоглася аудієнції Людовіка I Баварського. 60-річний король закохався у темпераментну танцівницю і зробив її своєю фавориткою. Лола переселилася в будинок у центрі Мюнхена, монарх дарував коштовності, надсилав листи, в яких освідчувався у коханні [4].

Осліплений коханням до Лоли, Людовік I подарував їй маєток і титул графині Ландсфельд. Але фаворитка продовжувала поводити себе зухвало, ходила в чоловічому наряді із багатом у чобітках, що обурювало консервативну спільноту Мюнхена.

Міністри поставили королю ультиматум: або він висилає Лолу із країни, або вони всім складом йдуть у відставку. Король зробив вибір на користь молодої країни. Студенти Мюнхенського університету намагалися влаштувати демонстрацію проти фаворитки. У відповідь на це, напівоголена жінка вийшла із бокалом в руках, і промовила тост за своїх підданих [2]. У вікна її будинку летіло каміння. Як результат – король закрити університет до наступного семестру. У лютому 1848 р. протести проти порушниця спокою спалахнули з такою силою, що у Лоли був лише один вихід – терміново тікати з країни, а Людовік I зрікся престолу.

Після Мюнхена Лола відвідувала Женеву, Париж та Лондон. Коли коштів для існування вже не зашилося, танцівниця вимагала їх у Людовіка I, який все ще надсилав їй листи з освідченнями у великому коханні. У 1849 р. Лола публікує мемуари і виходить заміж за розрахунком. Несподівано її арештовують за подвійний шлюб, так як перший шлюб не був офіційно анульований. Лолу звільнили під заставу, але вдача покинула її. Виступи вже не викликали такого інтересу, як раніше, тому танцівниця у пошуках кращої долі знову переїздить – тепер уже до Америки. Там вона знову виходить заміж і знову змінює місце проживання, на цей раз, на Австралію. Там її виступи проходять на саморобних підмостках перед старателями, причому завжди біля сцени чергував її імпресаріо із зарядженим пістолетом у руках [3].

Після відпрацювання «обов'язкової програми» Лола повертається до Європи, а потім уже до Америки. Варто відмітити, що до того моменту у жінки запалу стало дещо менше. У 1858 р. вона стала порядною християнкою, брала участь у публічних читаннях і з великим ентузіазмом допомагала «пропащим» жінкам. У 1860 р. у свої неповні 40 років Лола помирає від невиліковного сифілісу.

Лола Монтез стала прототипом головного персонажу циклу драм німецького драматурга Франка Ведекінда «Лулу», її ім'я подарував своїй героїні російській та американській письменник Володимир Набоков у своєму творі «Лоліта». Її постать надихнула на створення декількох кіно шедеврів німецького кінематографа, серед яких «Скринька Пандори» режисера Георга Пабста, «Блакитний ангел» режисера Джозефа фон Штернберга, «Лола Монтез» кінорежисера Макса Офюльса. Це була чарівна авантюристка, яка мріяла про «ідеальну» пристрасть, що здатна руйнувати усі перешкоди. Життя Лоли закінчилося у дешевому балагані, де вона переказувала цікаві сторінки своєї біографії.

Список використаної літератури

1. История авантюристки Лолы Монтез, едва не ставшей королевой, но потерявшей все [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://bigpicture.ru/istoriya-avantyuristki-loly-montes-edv/>.
2. Фишман В. Загадочная Лола Монтез: от танцовщицы к графине [Електронний ресурс] / В. Фишман. – 2011. – Режим доступу: http://www.rg-rb.de/index.php?option=com_rg&task=item&id=1159&Itemid=0.
3. Schmidt C. LOLA MONTEZ [Електронний ресурс] / Christine Schmidt – Режим доступу: <https://www.fembio.org/biographie.php/frau/biographie/lola-montez/>.
4. Weidner T. Proteste gegen Lola Montez vor ihrem Palais in München, Barer Straße [Електронний ресурс] / Thomas Weidner. – 1848. – Режим доступу: <https://www.hdbg.eu/koenigreich/index.php/objekte/index/id/769>.
5. Lola Montez Haus: Das königliche Liebesnest. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://lola-montez.com/>.
6. Семёнов И. С. Христианские династии Европы. Династии, сохранившие статус владетельных. Генеалогический справочник / Науч. ред. Е. И. Кукурина. – М.: ОЛМА-ПРЕСС, 2002. – 494 с.

Науковий керівник: к.і.н, доцент Іржавська А. П.

Постосько В. С., Чистякова К. В.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

ОСВІТА ТА НАУКА В СТАРОДАВНЬОМУ ЄГИПТІ

Освіта та наука здавна відігравали велику роль у житті суспільства. Починаючи з III тисячоліття до н. е. в Єгипті стрімко розвивалися донаукові знання в математиці, медицині, географії, астрономії, тощо. І хоча наукові досягнення єгиптян, були викликані суто практичними потребами суспільства в повсякденному житті, але ці знання мали досить великий вплив на подальше формування науки.

Велике значення у житті єгиптян мала освіта. Тож, досить швидко по всій території Єгипту формуються перші освітні осередки. Школи в Стародавньому Єгипті існували при палацах царів і вельмож, згодом – при храмах, а в Новому царстві – при великих державних